

Arrest

nr. 154 784 van 19 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2015 tot afgifte van een inreisverbod, beide op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid / Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het eerste onderdeel van het middel is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van dit bevel kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog aangaande de schending van artikel 8 van het EVRM doet aan het voorgaande geen afbreuk. Opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending, dient vooreerst een privé- en/of gezinsleven in de zin van dit artikel 8 van het EVRM aanwezig te zijn. De verzoekende partij houdt slechts voor dat zij naar België is gekomen om haar toekomstige echtgenote te vervoegen, waarbij zij verduidelijkt dat zij van plan is in België een huwelijksprocedure op te starten. Zij stelt dat de eerste bestreden beslissing een disproportionele inmenging vormt in haar privé en gezinsleven en citeert uit het arrest van de Raad met nr. 126 221 van 25 juni 2014. De Raad is van oordeel dat de elementen aangehaald door de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormen. Zij beperkt zich tot loutere beweringen aangaande een voorgenomen huwelijk, waaromtrent geen enkele weerslag terug te vinden is in het administratief dossier. Bovendien blijkt uit het administratief verslag van de politie van de luchthaven van Zaventem van 16 mei 2015, naar aanleiding waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, dat de verzoekende partij, die op de luchthaven werd onderschept, een vertrekkend passagier was naar Albanië, en niet, zoals zij zelf beweert, dat zij naar België komt om een huwelijk af te sluiten. Voor het overige blijken nergens uit het administratief dossier elementen die wijzen op het bestaan van een gezin. Met het betoog uit het verzoekschrift maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat er ondanks voorgaande elementen in negatieve zin, toch een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou bestaan, laat staan met wie.

Het begrip 'privéleven' wordt niet gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie. Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven kan hebben opgebouwd in België. Deze elementen geven de verzoekende partij echter niet het recht om op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen. Hierbij dient ook te worden

opgemerkt dat het EHRM in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*). De verzoekende partij voert daarenboven niet aan, laat staan dat zij aantoont, dat niet redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij haar persoonlijk leven terug opbouwt in haar land van herkomst of elders. In deze mate kan de verzoekende partij derhalve ook niet dienstig verwijzen naar haar privéleven dat zij hier heeft opgebouwd.

De verwijzing naar een arrest van de Raad, waarbij zij bovendien nalaat aan te tonen dat zij zich in een gelijkaardige situatie zou bevinden en dat overigens voor het overgrote deel bestaat uit een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8 van het EVRM, is gelet op het voorgaande dan ook niet dienstig.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39).

Er is bijgevolg geen sprake van een beschermenswaardig gezins- en/of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het overige en verdere betoog met betrekking tot de eerste bestreden beslissing doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het beroep tegen de eerste bestreden beslissing is onontvankelijk wegens gebrek aan belang.

In een tweede onderdeel van het middel, gericht tegen de beslissing tot oplegging van een inreisverbod van 4 jaar, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van de formele motiveringsplicht.

Ook in dit onderdeel van haar betoog maakt zij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk nu zij slechts herhaalt dat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat zij naar België zou gekomen zijn om te huwen, zodat kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste onderdeel. De verwijzing naar het arrest nr. 117 188 van 20 januari 2014 van de Raad is dan ook niet dienstig. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Daarnaast wordt in de tweede bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke grondslag van deze beslissing aangegeven. De verzoekende partij laat na te verduidelijken waarom zij de formele motiveringsplicht geschonden acht.

In de mate waarin de verzoekende partij tegen de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen, zodat de schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd. Ten overvloede wordt vermeld dat uit de motieven van de tweede bestreden beslissing duidelijk blijkt waarin een inreisverbod wordt opgelegd en waarom de termijn in casu vier jaar is. Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij. Verzoeker betwist deze motieven niet.

Het middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing lijkt, voor zover onvankelijk, ongegrond.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij

deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4 Op 31 augustus 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarbij zij niet alleen vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

Ter terechtzitting van 6 oktober 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 17 augustus 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt dat zij geen opmerkingen heeft betreffende de beschikking.”

2.5 Voor zover de verzoekende partij op 31 augustus 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting stelt dat zij geen opmerkingen heeft betreffende de beschikking en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 17 augustus 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.6 Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het beroep is onontvankelijk wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het middel gericht tegen het inreisverbod is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET